

LIBRIS | WOLFF
books

Johanna Spyri

Heidi

Capitolul 1. Sus pe munte	5
Capitolul 2. La bunicul.....	15
Capitolul 3. O zi cu caprele	20
Capitolul 4. O vizită la buni	28
Capitolul 5. Doi musafiri neașteptați.....	37
Capitolul 6. Începe o nouă viață	45
Capitolul 7. O zi proastă pentru Rottenmeier	52
Capitolul 8. Întâmplări ciudate	63
Capitolul 9. Un raport prost pentru domnul Sesemann	71
Capitolul 10. Vizita bunicii	76
Capitolul 11. Dor de casă	83
Capitolul 12. Casa este bântuită.....	87
Capitolul 13. Din nou acasă	96
Capitolul 14. Când bat copotele bisericii.....	108
Capitolul 15. Pregătiri pentru o călătorie	118
Capitolul 16. Un vizitator pentru Heidi	123
Capitolul 17. Zile fericite	129
Capitolul 18. Iarna în Dorfli.....	135
Capitolul 19. Peter îi surprinde pe toți	143
Capitolul 20. Alți vizitatori	150
Capitolul 21. Clara începe să se bucure de viață.....	161
Capitolul 22. Se întâmplă neașteptatul.....	167
Capitolul 23. Pentru moment: la revedere	176

Capitolul 1

Sus pe munte

Micul și cochetul oraș elvețian Mayenfeld se află la poalele unui munte ale cărui piscuri cenușii și aspre se înalță mult peste valea de mai jos.

Undeva după oraș, o potecă mică șerpuieste ușor către înălțimi. Iarba de pe pantele de jos nu este bogată, dar aerul proaspăt poartă aroma florilor de munte de pe pășunile bogate de mai sus.

Într-o dimineață însorită de iunie, o femeie tânără, înaltă și robustă, urca pe potecă. Într-o mână, avea o bocceluță, în cealaltă ținea de mână o fetiță de vreo 5 ani. Obrajii arși de soare ai copilei erau îmbujorați, lucru ce nu era de mirare, căci, deși soarele ardea destul de puternic, fata era îmbrăcată ca în mijlocul iernii. Era greu să îți dai seama cum arată, pentru că avea pe ea două redingote, una peste alta, și mai avea și un fular mare, roșu strâns în jurul gâtului. Arăta mai mult ca o grămadă mare și diformă de haine, care își târa picioarele în timp ce urca dealul, fi încălțată cu o pereche de bocanci butucănoși.

După ce urcără mai bine de o oră, cele două ajunseră în sătucul Dorfli, care se afla undeva la jumătatea muntelui. Aici locuia femeia, iar lumea o striga din case până în stradă. Ea nu le răspunse prea multe și își continuă drumul până în fața ultimei case din sat. Din acea casă o salută o voce:

– Jumătate de minut, Detie, se auzi, vin și eu cu tine dacă mergi mai departe.

Detie se opri, iar cea mică își trase mâna și se așeză jos.

– Ești obosită, Heidi? o întrebă Detie.

– Nu, dar mi-e foarte cald, răspunse copila.

– Ajungem acuși! Mergi înainte, vezi cât de mari poți face pașii și într-o oră vom fi acolo.

LIBRIS | We know books

Tot atunci o femeie plinuță, cu o față drăguță, ieși din casă și li se alătură. Fetița se ridică și le urmă pe femeile care o luară înaintea bând despre felul în care trăia lumea în Dorfli sau prin împrejurimi.

– Unde mergi cu copila, Detie? întrebă săteanca după ceva timp. E orfana surorii tale, nu-i așa?

– Așa e! răspunse Detie. O duc sus la Unchiul.

De-acum va trebui să stea cu el.

– Poftim? Să stea cu unchiul Alp sus în munți? Cred că ți-ai pierdut mințile! Cum poți să te gândești la așa ceva? Sunt sigură că o să-ți spună să-ți vezi de treabă când o să-i sugerezi să stea cu fata!

– De ce? E bunicul ei și a venit timpul să facă și el ceva pentru ea. Eu am avut grijă de ea până acum, și-ți spun că nu o să mai refuz încă o slujbă atât de bună cum am primit-o acum, din cauza ei. Bunicul ei trebuie să-și asume responsabilitatea.

– Dacă ar fi un om ca toți alții, totul ar fi în ordine, îi răspunse Barbie, dar tu știi cum este el. Ce crezi că știe despre cum să crească un copil, mai ales unul atât de mic? Iar ea nu va suferi viața de-acolo. Unde este slujba despre care vorbești?

– În Germania, spuse Detie. O slujbă minunată la o familie bună din Frankfurt. Vara trecută, au stat la un hotel din Ragaz, unde eram cameristă și aveau camerele la etajul de care mă ocupam eu. Au vrut și atunci să mă ia cu ei, dar nu am putut să scap. Acum, s-au întors și m-au rugat din nou. De data asta, plec cu siguranță.

– Atunci, mă bucur că nu sunt în locul bietului copil, spuse Barbie ridicându-și brațele de disperare. Nimeni nu știe ce se întâmplă cu bătrânul acela, care nu vrea să aibă nimic de-a face cu nimeni și care n-a mai pus piciorul în biserică de ani de zile. Când coboară din munți, cu toiagul acela mare în mână – și asta se întâmplă destul de rar –, toată lumea se ferește din calea lui. Toți se tem de el. Pare atât de sălbatic, cu sprâncenele alea gri și stufoase și cu barba lui îngrozitoare. Nu este genul de persoană pe care ai vrea să o întâlnești când ești singur pe munte.

– Se prea poate să fie așa, dar acum trebuie să aibă grijă de nepoata lui, iar dacă i se va întâmpla ceva rău fetei, va fi din vina lui și nu din a mea.

LIBRIS We know books

– Mă întreb ce are pe conștiință de trăiește acolo sus singur-singurel și nu își arată fața, se întrebă Barbie. Umbă tot felul de zvonuri, dar presupun că tu știi toată povestea. Sora ta trebuie să-ți fi spus multe despre el, nu-i așa?

– Ba da, mi-a spus, dar nu vreau să le spun mai departe. Dacă ar afla că am vorbit despre el, ar avea el grijă de pielea mea.

Dar Barbie nu era gata să scape această oportunitate de a afla mai multe despre bătrân. Ea locuise în Prattigau, mai jos în vale, și se mutase în Dorfli doar de puțin timp, după ce se măritase, și mai avea încă multe de învățat despre vecinii ei. Era foarte curioasă să afle de ce bătrânul trăia sus pe munte ca un pustnic și de ce lumea era reticentă să vorbească despre el cu aceeași libertate cu care vorbea despre alții. Era clar faptul că nu erau de acord cu el, dar toți păreau să se teamă a spune ceva despre el. Și apoi de ce toată lumea îi spunea „Unchiul Alp”? Nu avea cum să fie unchiul tuturor din sat, dar nimeni nu-l striga altfel, chiar și Barbie folosea tot numele acesta. Prietena ei, Detie, era rudă cu el și locuise toată viața în Dorfli, până cu un an în urmă. După moartea mamei, ea și-a găsit o slujbă bună într-un hotel mare din Ragaz. De acolo venise în dimineața aceea cu Heidi, luând o căruță până în Mayenfeld.

Barbie o luă de mână și îi spuse convingător:

– Ai putea să-mi spui cel puțin ce este adevărat din ceea ce se vorbește și ce este bârfă. Haide! Explică-mi de ce este atât de înverșunat împotriva tuturor și de ce toată lumea se teme de el. A fost mereu așa?

– Asta nu știu să spun sigur! Am doar 26 de ani, iar el are 70 sau mai mult, deci nu știu cum a fost în tinerețe. Dacă nu aș fi sigură că ai spune tuturor din Prattigau, aș putea să-ți povestesc mai multe. Și el, și mama mea au venit din Domleschg.

– Hai, Detie, drept cine mă iei? protestă Barbie pe jumătate jignită. Nu se bârfește așa în Prattigau și oricum sunt capabilă să-mi țin gura când vreau. Hai, zi-mi. Promit să nu spun nimic mai departe.

– Bine, atunci, dar să te ții de cuvânt!

Detie se uită după Heidi – ca să nu le audă –, dar fata nu se vedea nicăieri. Probabil că se oprise undeva în urmă, iar ele fuseseră prea ocupate ca să bage de seamă. Detie se opri și se uită în toate direcțiile. Poteca

șerpua și cobora muntele în zigzag, dar, uitându-se în jos, putea să vadă până aproape de Dorfli, și nu era nimeni.

– Ah, uite-o acolo! strigă Barbie deodată. Nu o vezi? și arată spre o formă mică, undeva mult mai jos. Uite că urcă panta cu Peter și caprele lui. Mă întreb de ce urcă cu ele atât de târziu azi. Păi, cât are el grijă de ea, tu poți să-ți continui povestirea.

– Peter, nu ar trebui să-și facă griji. Heidi își poartă singură de grijă, cu toate că are numai 5 ani. Este foarte isteată și știe să se descurce, lucru care îi va folosi, având în vedere că bătrânul nu mai are nimic acum decât cabana și două capre.

– Presupun că odată a dus-o mai bine, spuse Barbie.

– Cred că da. Păi, avea una dintre cele mai bune ferme din Domleschg. Era fiul cel mare al familiei, mai avea un frate și era foarte respectabil. Dar bătrânul Unchi nu a vrut decât să râdă de bogătași și să călătorească de colo colo. A intrat într-un anturaj prost și și-a băut și jucat la cărți toată averea. Bieții lui părinți chiar au murit de durere și rușine când au aflat. Și fratele lui a ajuns ruinat, bineînțeles! A plecat Dumnezeu știe unde și nimeni nu a mai auzit de el. Și Unchiul a dispărut o perioadă. Nu-i mai rămăsese nimic, decât un renume prost. Nimeni nu a știut unde a plecat, dar după un timp s-a aflat că se înrolase în armată și era prin Napoli. Apoi nu s-a mai auzit nimic despre el vreo doisprezece sau cincisprezece ani. Detie se simțea bine povestind.

– Hai, continuă! o îndemnă Barbie cu respirația tăiată.

– Păi, într-o zi a apărut din senin în Domleschg, cu un fiu după el, căutând niște rude care să aibă grijă de cel mic. Toate ușile i-au fost închise! Nimeni nu voia să aibă de-a face cu el.

– Uf! oftă Barbie.

– Atunci, a fost atât de furios că s-a jurat să nu mai calce în acel loc niciodată. Așa că a venit în Dorfli unde s-a stabilit împreună cu fiul său pe care îl chema Tobias. Oamenii au crezut că și-a cunoscut soția și s-a însurat undeva în Sud. Se pare că femeia a murit după scurt timp, cu toate că nimic nu este sigur. El a strâns niște bănuți, destui să-l școlească pe fiul său și să-l facă tâmplar. Tobias era om bun și toată lumea din sat îl plăcea, însă nimeni nu avea încredere în bătrân. Se zvonea că dezertase în Napoli, ca să evite niște probleme apărute din motiv că ucisese un

om – nu în război, ci în urma unei răfuiei. În orice caz, noi l-am acceptat ca pe un membru al familiei. Bunica lui și bunica mamei mele erau surori, așa că îl strigam Unchiul și, cum noi suntem înrudiți cu aproape toată lumea din Dorfli, întregul sat a început să-i spună „Unchiul“. Apoi, când s-a dus să trăiască acolo sus, pe munte, i-au spus „Unchiul Alp“.

– Și cu Tobias ce s-a întâmplat? întrebă Barbie curioasă.

– Lasă-mă să-ți spun, acum ajungeam și la asta, se rățoi Detie la ea. Tobias a învățat la un tâmplar din Mels și, după ce a deprins meseria, s-a întors în Dorfli și s-a însurat cu sora mea, Adelheid. Au ținut mult unul la altul. S-au înțeles bine și au trăit foarte fericiți împreună ca soț și soție, dar nu a durat mult. Doi ani mai târziu, el a murit în timp ce ajuta la construcția unei case, când a căzut peste el o grindă mare. Biata Adelheid a avut așa un șoc când l-a văzut adus așa acasă, încât a căzut bolnavă la pat, cu febră, și nu și-a mai revenit niciodată. Nu fusese ea prea sănătoasă nici înainte și avea din când în când crize ciudate de nu puteai să-ți dai seama dacă doarme sau e trează. A mai trăit fără el doar vreo două săptămâni. Lumea a început să bârfească, bineînțeles; spuneau că asta era ca o pedeapsă pentru Unchiul care-și trăise viața cum și-o trăise. I-au spus-o și în față, și pastorul i-a mai spus și să facă penitență ca să-și curețe conștiința. Asta l-a infuriat mai mult decât orice și l-a făcut și mai morocănos. După vizita pastorului, nu a mai vrut să vorbească deloc cu nimeni, iar vecinii au început să se ferească de el. Apoi, într-o zi, am aflat că s-a dus să locuiască în munți și nu mai avea de gând să se întoarcă. Din ziua aceea și până azi, a rămas acolo, supărat pe Dumnezeu și pe oameni, cum se spune. Mama și cu mine am luat-o pe fata lui Adelheid să stea cu noi. Avea cam un an când a rămas orfană. Apoi mama a murit vara trecută, și eu am vrut să-mi iau o slujbă în oraș, așa că am luat-o pe Heidi în Pfaffersdorf și am rugat-o pe Ursula să aibă grijă de ea. Am reușit să-mi găsesc un loc de muncă pe timpul iernii, pentru că mânuiesc bine acul de cusut și se găsea tot timpul câte cineva care avea nevoie de serviciile mele. Apoi, la începutul anului acesta, familia din Frankfurt s-a întors, și acum, după cum ți-am spus, vor să plec cu ei, iar ei pleacă poimâine. E o slujbă foarte bună, îți spun eu!

– Și acum o lași pur și simplu pe fată aceluia bătrân? Mă mir că te-ai putut gândi la așa un lucru, Detie, îi spuse Barbie cu reproș.

LIBRIS | we know books

– Păi, ce altceva aş putea face? întrebă Detie nervoasă. Am făcut tot ce am putut pentru ea în toți acești ani, dar e clar că nu pot să primesc această slujbă cu un copil de 5 ani după mine. Uite că am ajuns la jumătatea drumului, continuă ea. Tu încotro mergi, Barbie?

– Vreau să o văd pe mama lui Peter. Ea toarce pentru mine pe timpul iernii. Deci ne despărțim aici. La revedere, Detie, și mult noroc!

Detie se opri să o privească pe Barbie care se îndrepta spre o căbănuță de lemn, într-o vale mică, la o oarecare distanță de potecă. Cabana era atât de dărăpănată încât avea mare noroc că era oarecum protejată de forța furtunilor de pe munte. Chiar și așa, trebuie să fi fost un adevărat chin să locuiești acolo, căci toate ușile și geamurile tremurau când bătea vântul, iar grinzile vechi scârțâiau și se mișcau. Dacă ar fi fost construită într-un loc mai deschis, ar fi fost spulberată de mult de vânturi.

Aceasta era casa lui Peter, păstorul caprelor. El avea 11 ani și în fiecare dimineață cobora în Dorfli să ia caprele și să le ducă la păscut pe pajiștile parfumate ale muntelui. Apoi, seara, le cobora din nou, țopăind peste dealuri cu multă agilitate. De fiecare dată când ajungea în sat, fluiera ascuțit printre degete, ca sătenii să vină și să-și ia animalele.

De obicei, copiii erau cei care răspundeau chemării – nici cei mai mici dintre ei nu se temeau de acele capre blânde.

În timpul lunilor de vară, aceasta era singura ocazie a lui Peter să se vadă cu alți băieți sau fete, căci, în rest, doar caprele îi țineau companie. Petrecea foarte puțin timp acasă cu mama sa și cu bunica lui bătrână și oarbă. Obişnuia să plece din căbănuță foarte devreme, după ce lua micul-dejun care consta într-o bucată de pâine și o cană cu lapte, și seara stătea cât putea de mult cu copiii din Dorfli, deci ajungea acasă la timp să-și ia cina și să se bage în pat. Tatăl lui fusese păstor de capre înaintea lui, dar fusese ucis cu mult timp în urmă încercând să taie un copac. Pe mama lui o chema Bridget, dar rareori era strigată altfel decât „mama păstorului de capre“, iar bunica lui era Buni pentru toată lumea, tineri și bătrâni.

Timp de câteva minute, după ce Barbie plecă, Detie privi îngrijorată după cei doi copii și după capre, dar nu-i zări. Mai urcă puțin ca să vadă mai bine în jos și se opri din nou. Începea să-și piardă răbdarea.

Copiii se îndepărtaseră de potecă, căci Peter urca mereu muntele pe un drum al lui. Ce conta pentru el era ca animalele să găsească cele mai bune tufişuri şi ierburi de păscut. La început, Heidi se căţără după el, gâfâind din greu, căci toate hainele de pe ea făceau urcuşul şi mai dificil. Dar nu se plânse; se uită cu invidie la Peter care alerga încoace şi-ncolo, în picioarele goale şi în nişte pantaloni confortabili, şi la caprele cu picioare sprintene care urcau cu foarte mare uşurinţă pantele abrupte, peste tufişuri şi pietre. Apoi, deodată, se așeză şi îşi scoase bocancii şi șosetele. Își dădu jos fularul cel roșu și gros și desfăcu repede nasturii hainei ei bune, pe care Detie i-o pusese pe deasupra hainei obișnuite, ca să nu o mai care. Își dădu jos ambele haine și rămase într-o fustiță, agitându-și brațele în aer de bucurie. Apoi făcu o legătură și fugi sprintenă să-l prindă din urmă pe Peter și caprele sale. El nu băgase de seamă ce făcuse fata și, când o văzu alergând spre el așa, zâmbi larg. Se uită în urmă și văzu grămada de haine pe care fata o lăsase în iarbă, rânji, dar nu spuse nimic. Heidi se simțea mult mai fericită și liberă ca vântul, și începu a sporovăi, punându-i tot felul de întrebări. El trebui să-i spună câte capre avea, unde le ducea și ce avea să facă apoi cu ele odată ajuns acolo. În cele din urmă, ajunseră la căbănuță, și Detie putuse să-i vadă. Cum îi zări, strigă la ei.

– Ce Dumnezeu ai făcut, Heidi? Uite cum arăți! Ce ai făcut cu hainele? Și cu fularul? Și cu bocancii cei noi, pe care abia ți i-am cumpărat ca să îi porți acum, cu ciorapii cei noi pe care i-am împletit pentru tine? Unde le-ai lăsat pe toate?

Heidi arată plină de calm spre locul în care se dezbrăcase.

– Acolo sunt! spuse ea.

Mătușa ei putea vedea o grămăjoară în depărtare, cu un punct roșu deasupra care era fularul.

– Obrăznicătură mică ce ești! îi spuse supărată. Ce Dumnezeu te-a făcut să-ți dai toate hainele jos așa? Ce vrea să însemne asta?

– Nu aveam nevoie de ele, îi răspunse Heidi, ca și când asta ar fi fost o explicație suficientă.

– Copil prostuț, chiar nu gândești deloc? o certă Detie. Și acum cine crezi că o să coboare să ți le aducă? Mi-ar lua mai bine de jumătate de oră să fac asta. Peter, fugi tu jos și adu-le, dar grăbește-te! Nu sta acolo încremenit de parcă ți-au crescut rădăcini.

IBRIS | We know books

– Deja sunt în întârziere! spuse Peter și rămase pe loc, cu mâinile în buzunar, în timp ce Detie o certa pe Heidi.

– Păi, așa nu o să ajungi prea departe, dacă stai pe loc, holbându-te! Uite aici ceva pentru tine, îi spuse Detie pe un ton mai convingător și îi dădu o monedă nouă și lucitoare. La vederea ei, băiatul trecu la treabă imediat și o porni în jos pe pantă, cu pași mari. Luă de jos grămada de haine și se întoarse cu ea imediat. Detie trebui a recunoaște că băiatul își meritase răsplata. El băgă moneda în buzunar zâmbind încântat, căci nu se iveau adesea astfel de câștiguri ușoare.

– Acum, du lucrurile astea sus, la Unchiul, pentru mine. Știu că mergi în direcția aia. Și Detie începu apoi să urce poteca abruptă din spatele cabanei păstorului de capre.

Peter o urmă cu hainele sub braț, fluturând bățul pe care îl folosea de obicei pentru capre. Mai trecu aproape încă o oră până ajunseră sus, pe pășunea înaltă, unde avea cabana Unchiul Alp, undeva pe un platou.

Micuța cabană era expusă vânturilor, dar primea în același timp și toată lumina soarelui, oferind de acolo o imagine panoramică splendidă a văii. În spatele casei erau trei brazi înalți cu crengile uriașe. Imediat mai sus de cabană era o pășune bogată, dar după ea se vedeau o mulțime de jnepeni încâlciți care duceau către piscurile aspre și sterpe.

Unchiul Alp făcuse o băncuță de lemn și o fi într-o parte a cabanei, cu vedere spre vale. Aici stătea el așezat în liniște, cu pipa în gură și mâinile pe genunchi, urmărindu-i pe cei care se apropiau. Peter și Heidi alergară înaintea lui Detie pe ultima parte a drumului, Heidi fi chiar prima care ajunsese la bătrân. Fata merse direct către el și îi întinse mâna.

– Bună, bunicule! îi spuse ea.

– Hei, ce este asta? exclamă el morocănos, uitându-se la fata care își retrăgea mâna. Și ea se uita fascinată la bătrânul ciudat, cu barba lungă și sprâncenele foarte dese. Între timp, ajunsese și Detie, Peter rămăsese undeva mai în spate să vadă ce avea să se întâmple.

– Bună dimineața, Unchiule! spuse Detie. Ți-am adus-o pe fiica lui Tobias. Nu cred că o mai recunoști, căci ai văzut-o ultima dată pe când avea doar un an.

– De ce ai adus-o aici? întrebă el cu asprime. Iar tu, plecă imediat cu caprele, îi spuse lui Peter. Și nu uita să le iei și pe ale mele. Bătrânul îi aruncă așa o privire aspră, încât băiatul dispăru într-o secundă.

– A venit să stea cu tine, Unchiule! îi spuse Detie trecând direct la subiect. Am făcut tot ce am putut pentru ea în ăștia patru ani. Acum e rândul tău.

– E rândul meu? pufni bătrânul uitându-se fix în ochii ei. Și când va începe să plângă și să se ceară la tine – cum sigur va face –, eu ce trebuie să-i fac?

– Asta te privește, îi răspunse Detie. Nimeni nu mi-a spus nici mie ce să fac când mi-a fost lăsată în brațe, un bebeluș de numai un an. Dumnezeu știe că am făcut destul până acum, având grijă de ea și de mama. Dar acum trebuie să plec la slujbă. Tu ești ruda cea mai apropiată a copilei. Dacă nu poți să o ții, fă ce vrei cu ea. Dar tu va trebui să răspunzi dacă i se va întâmpla ceva rău și sunt sigură că nu vrei să-ți mai încarci conștiința și cu asta.

Detie știa prea bine ce trebuia să spună și de aceea vorbea atât de nepoliticos, dar parcă spusese mai mult decât ar fi trebuit.

Bătrânul se ridică în picioare la ultimele ei cuvinte. Ea era destul de speriată de felul în care acesta o privea și se dădu câțiva pași îndărăt.

Du-te înapoi de unde ai venit și să nu te întorci prea curând! îi spuse el supărat, ridicându-și pumnul.

Detie nu așteptă să i se spună de două ori.

– Atunci, la revedere! spuse ea pe fugă. La revedere, Heidi! și porni repede înapoi în josul pantei, fără să se oprească deloc până în Dorfli. Aici mulți oameni o strigară, curioși să afle cum decurseseră lucrurile și ce făcuse cu copila pe care o cunoșteau cu toții.

– Unde este Heidi? Ce ai făcut cu Heidi? strigau ei de la ferestre și din uși.

Detie le răspundea tot mai reticentă:

– E sus la Unchiul Alp. Da, asta am spus, e cu Unchiul Alp. O întrista foarte mult să audă replicile femeilor:

– Cum ai putut să faci asta, Detie? Biata copilă! Imaginează-ți că ai lăsat-o pe micuța acolo sus cu omul acela!

LIBRIS | We know books

Dejie fu mulțumită când trecu de toți. Nu voia să se mai gândească la ceea ce făcuse, căci la moartea mamei promisese să aibă grijă de fată. Se consola cu ideea că va putea să aibă mai multă grijă de fată dacă va avea o slujbă bună, de unde să câștige ceva mai mulți bani, și se grăbi să scape cât mai repede de toți acei oameni care încercau să o facă să se răzgândească.

La bunicul

După ce plecă Detie, bătrânul se așază din nou pe bancă. Se uita tăcut în jos scoțând nori mari de fum din pipă, în timp ce Heidi explora plină de încântare împrejurimile. Se duse la staulul caprelor – care era undeva într-o parte a cabanei –, dar îl găsi gol. Apoi merse în spatele cabanei și rămase acolo un timp să asculte șuieratul vântului prin cren-gile brazilor. Când vântul se mai potoli, se întoarse în fața cabanei unde îl găsi pe bunic stând în aceeași poziție. Cum îl privea așa, cu mâinile la spate, el ridică privirea și o întrebă:

– Ce-ai vrea să faci acum?

– Vreau să văd ce este în cabană.

– Atunci haide! spuse el și se ridică luând-o înainte. Și ia-ți și hainele, mai adăugă.

– Nu le mai vreau! îi răspunse ea.

Bătrânul își întoarse privirea către Heidi și-i văzu ochișorii lucind de curiozitate.

„Nu e prostuță“, își spuse el în gând, apoi adăugă cu glas tare. De ce nu?

– Vreau să pot alerga peste tot cum fac caprele.

– Păi, vei putea. Oricum adu hainele înăuntru.

Le putem pune în dulap.

Heidi ridică grămada de haine și îl urmă pe bătrân într-o cameră mare care era toată casa. Văzu o masă și un scaun, și un pat undeva într-un colț. În față, era un cuptor, deasupra căruia atârna un ceainic mare. În unul din pereți mai era o ușă pe care bătrânul o deschise, și ea văzu un dulap mare în care atârnav hainele lui. Tot acolo mai erau și niște rafturi. Pe unul, bătrânul își ținea cămășile, ciorapii și batistele, pe altul – farfuriile, cănille și paharele, iar pe cel de sus era o pâine rotundă, niște carne afumată și niște

brânză. Aici erau de fapt toate bunurile bătrânului. Heidi intră în dulapul deschis și-și îndesă hainele undeva în spate ca să nu poată fi văzute.

– Unde voi dormi eu, bunicule? întrebă ea mai apoi.

– Unde vrei tu, îi răspunse el.

Heidi fu foarte mulțumită de răspuns și se uită prin cameră să caute un loc bun; când observă o scară de lemn sprijinită pe peretele de lângă patul bunicului. Se urcă imediat pe ea și ajunse în pod. O grămadă de fân proaspăt, dulce mirositor, abia fusese pusă acolo și în pod era o fereastră rotundă prin care se putea vedea toată valea.

– Voi dormi aici! strigă ea. E un loc splendid!

Haide să vezi, bunicule!

– Îl știu foarte bine, răspunse el.

– Îmi fac patul acum, continuă ea, dar trebuie să-mi aduci un cearșaf pe care să mă culc.

– Bine! spuse bunicul, merse la dulap și căută printre lucruri până găsi o bucată de material aspru, apoi urcă și i-o dădu fetei. Ajuns sus, văzu că ea deja își făcuse o saltea și o pernă din fân, pe care le aranjase în așa fel încât să poată privi pe fereastră din pat.

– E bine așa, spuse bătrânul, dar trebuie să fie mai groase de-atât. El mai împrăștie niște fân peste ce aranjase ea, ca să nu simtă podeaua tare. Materialul gros pe care i-l adusese pentru cearșaf era atât de greu încât fata abia îl putea ridica singură, dar grosimea lui oferea o protecție bună împotriva fi ascuțite de paie. Îl întinseră amândoi, iar Heidi îi băgă capetele pe sub „saltea“ ca să-și facă așternutul mai confortabil, apoi se uită un moment la noul ei pat și spuse:

– Am uitat de ceva, bunicule!

– De ce anume? întrebă el.

– O pătură care să-l acopere și sub care să mă strecor când merg la culcare.

– Așa crezi, nu? Și dacă nu am una?

– Păi... nu-i nimic, spuse Heidi, mă pot acoperi cu niște fân. Și tocmai se ducea să mai aducă fân când bunicul o opri.

– Așteaptă puțin, îi spuse el, apoi coborî și luă de pe patul lui o plapumă mare din lână, pe care o urcă în pod.

– Asta nu e mai bună decât fânul? întrebă el în timp ce așternea plapuma pe pat. Heidi fu foarte încântată.

– Ce pătură minunată! Patul meu este foarte frumos. Aș vrea să fie deja seară să mă bag în el.

– Cred că ar fi bine să mâncăm ceva mai întâi. Tu ce zici? întrebă bunicul.

Heidi uitase de orice altceva cât pregătise patul, dar, cum auzi de mâncare, își dădu seama că îi era într-adevăr foame, căci nu mâncase nimic toată ziua, decât o bucată de pâine și o cană de cafea slabă înainte să pornească în lunga călătorie. Deci îi răspunse repede:

– Oh! Da!

– Păi, atunci, dacă ne-am înțeles, hai să mergem să vedem cum stăm cu masa; spuse bătrânul și coborî în urma lui Heidi, apoi se îndreptă spre cuptor, ridică ceainicul cel mare și puse unul mai mic în loc, apoi se așeză pe un scăunel cu trei picioare și începu să întetească focul până cărbunii se făcură roșii și incandescenti. Când ceainicul începu să fiarbă, bunicul puse o bucată de brânză într-o furculiță și o mișcă încoace și-ncolo, până se rumeni bine de tot.

La început, Heidi stătu pur și simplu și se uită cu mare interes la ce făcea bătrânul, apoi îi trecu ceva prin minte și fugi într-un suflet la dulap. Când bunicul veni la masă cu ceainicul aburind și brânza prăjită, acesta văzu că masa era deja pusă: două farfurii, două cuțite și pâinea rotundă. Heidi le văzuse mai devreme și știa că erau necesare la masă.

– Mă bucur să văd că te descurci singurică! spuse el, dar totuși lipsește ceva.

Heidi se uită la ceainicul aburind și fugi înapoi la dulap. Găsi acolo o cană și două pahare, așa că luă cana și unul dintre pahare și le puse pe masă.

– Asta era! Știi să fii de mare ajutor! îi spuse bunicul. Ei, acum tu pe ce te așezi? El stătea pe singurul scaun din cabană, așa că Heidi trase scăunelul cu trei picioare și se așeză pe el.

– Ai găsit pe ce să stai, dar scăunelul este mic, nici pe al meu nu ai ajunge la masă. Spunând asta, bătrânul se ridică și își împinse scaunul în fața scăunelului lui Heidi, puse cana cu lapte pe el și farfuria cu o felie de pâine pe care așeză bucata aurie de brânză prăjită.